

BAD CASTRO

**KEVIN
BROOKS**

Vertaling Jenny de Jonge

De Harmonie – Amsterdam

‘Het zijn nog kinderen, sprekende doden, levende doden,
wandelende doden... ze vermoorden je zonder erbij na te
denken...’

Roberto Saviano
Gomorra

‘Je gedraagt je zoals het moet, en verder niets.’

Michael Herr
Dispatches

Bij deze beloof ik, Judy Ray, plechtig en oprecht, de Koningin waarlijk getrouw als agent te zullen dienen, en dat ik eerlijk, integer, toegewijd en onpartijdig, de fundamentele mensenrechten zal hooghouden en gelijkelijk respect zal tonen jegens alle mensen, en mij, naar beste vermogen, ertoe zal zetten de openbare orde te bevorderen en te handhaven en alle overtredingen betreffende mensen en hun eigendommen zal trachten te voorkomen; en gedurende de uitvoering van voornoemd ambt naar beste weten en bekwaamheid alle taken die daarmee samenhangen getrouw naar de wet zal vervullen.

EEN

We zaten met zijn vieren in de auto toen het gebeurde. Mark Gillard aan het stuur, Jason Dunn naast hem en ik achterin met Castro. Het was een uur of negen, bijna donker en we reden in oostelijke richting langs de zuidkant van Clapham Common terug naar politiebureau Stock Hill. Het was niet ver meer – hoogstens drie kilometer – maar de kans dat we het bureau zouden bereiken was niet groot. De rellen die een paar uur eerder in Stoke Newington waren uitgebroken hadden zo snel om zich heen gegrepen dat er nu overal in de stad branden woedden. Dikke zwarte rook wolkte door de lucht, in de verte jankten sirenes en rijdend door de straten van Zuid-Londen leek het of we een oorlogsgebied binnenreden. Op sommige plekken was de ravage zo groot dat het bijna onmogelijk was ertussendoor te manoeuvreren. Auto's stonden in de fik – sommige waren al niet meer dan smeulende zwarte geraamten, andere stonden met heftig oranje vlammen in lichterlaaie. Winkels waren geplunderd – metalen luiken afgerukt, ramen ingeslagen, deuren ingetrapt. En de hele wijk was bezaaid met rotzooi – gebroken glas, bakstenen, stukken stoeptegels.

We hadden tot nog toe geen ernstige tegenslag gehad – geen rellerige, dronken menigten, geen lukrake aanvallen – maar dit was benedegebied en wij waren politie en op een avond als deze, in de verhitte waanzin van een opstand, hadden we geen slechtere

plek kunnen kiezen. De politie was gehaat in deze wijk. Wij waren de vijand. En als een van ons vanavond in verkeerde handen viel, zouden de anderen niet gaan zoeken. We hadden één voordeel, we waren in burger en zaten in een anonieme auto, een saaie Volvo, dus we waren niet onmiddellijk als politie te herkennen. Dat betekende alleen niet dat niemand wist wie we waren. De plaatselijke bendes wisten evenveel over ons als wij over hen. Ze kenden onze namen, onze gezichten, de auto's waarin we reden. En inmiddels wisten ze dat Castro was aangehouden en op verdenking van moord naar Stock Hill werd opgebracht voor verhoor. Bij normale omstandigheden zou het geen probleem zijn geweest. Hoe graag de bendes ook wilden verhinderen dat we iemand in hechtenis namen, ze keken wel uit om dat erop te wegen. Zelfs als het ze zou lukken, dan wisten ze dat we ze zo zwaar zouden terugpakken dat het uiteindelijk niet de moeite waard zou blijken. Maar dit waren geen normale omstandigheden. De rellen veranderden alles. Regels golden niet meer. En het was ook niet zomaar iemand die we in hechtenis namen. Dit was de jongen die ze Bad Castro noemden.

Ik had hem nooit eerder gezien – niemand van ons, voor zover ik wist – en wat me het meeste opviel was hoe jong hij was. Uit wat ons over hem was verteld, hadden we verwacht dat hij een jaar of vijftien, zestien was, maar zodra ik hem zag leek me dat moeilijk te geloven. En nu hij pal naast me zat, met zijn geboeide handen in zijn schoot rustig uit het autoraam starend – wist ik dat hij niet ouder dan dertien of veertien kon zijn. Niet dat het enig verschil uitmaakte. Hoe oud hij ook mocht zijn, hij was Bad Castro. Zijn maten zouden naar hem op zoek zijn. Zijn vijanden ook. En als ze ons uit de weg moesten ruimen om hem te krijgen, zouden ze er geen moment over aarzelen.

Het was een heikele situatie. En als Gillard en Dunn meteen

naar me hadden geluisterd, waren we hier nooit in verzeild geraakt.

Ik had ze gezegd dat het niet veilig was om het bureau te verlaten. De protesten in Stoke Newington mochten dan rustig zijn begonnen, maar er was weinig voor nodig om ze uit de hand te laten lopen. De omstandigheden waren ideaal voor rellen. Het was een warme zaterdag, de zomerhitte hing nog drukkend in de lucht... de emoties liepen hoog op. Als de stad ooit tot uitbarsting zou komen, dan zou het nu zijn. En dat was precies wat ik Gillard en Dunn had gezegd. Het was ook niet nodig om meteen uit te rukken en Castro te arresteren. We moesten eerst de tijd nemen en rustig afwachten om te zien wat er in Stoke Newington gebeurde. Maar ze wilden niet naar me luisteren. Waarom zouden ze? Ze waren allebei ervaren rechercheurs, allebei met minstens twintig dienstjaren. Ik was een negentienjarige rechercheur, nog in het eerste jaar van die functie. Voor hen was ik niet meer dan 'het nieuwe meisje'. Zelfs als ik het ze met een megafoon had toegebruld, zouden ze niet hebben geluisterd.

'Doe wat je wilt,' had rechercheur Gillard tegen me gezegd. 'Als je hier de hele nacht wilt zitten wachten om te kijken wat er gebeurt, mij best. Maar verwacht niet dat wij dat ook doen.'

Die avond rommelde er van alles onder het oppervlak en dat lag niet alleen aan Gillard en Dunn. We hadden allemaal onze eigen agenda en wisten allemaal dat we dingen voor elkaar verzwegen, maar wisten niet waarom, of wat voor dingen dat waren. We wisten niet genoeg van elkaars geheimen om te weten hoe dingen zouden uitpakken. Dus het enige wat er voor ons drieën op zat, was voorlopig het spel meespelen en maar hopen dat we het doorhadden voor het te laat was.

Wat we niet wisten was dat het al te laat was.

We kwamen nu weer wat sneller vooruit. Het ergste stuk weg hadden we net achter de rug – een schijnbaar eindeloze hindernisbaan van afgedankte en brandende voertuigen en bergen rotzooi – en de opluchting dat we er eindelijk doorheen waren was voelbaar. Het was alsof we allemaal onze adem hadden ingehouden – in het besef dat we uiterst kwetsbaar waren voor aanvallen terwijl we moeizaam door de doolhof van wrakken laveerden – en nu konden we eindelijk weer een beetje gewoon ademen. Zelfs Castro leek stilletjes opgelucht. Eigenlijk was het laatste wat ik me herinnerde voor het gebeurde dat ik opzij keek en zag dat hij met een kalm glimlachje op zijn gezicht naar mij terugkeek. Ik vatte het op als een dankbaar lachje, een wederzijdse bevestiging dat we zonder problemen een gevaarlijke plek hadden getrotseerd en nu weer op een goede weg zaten. En heel even voelde het goed om de opluchting met hem te delen.

Maar toen ontplofte alles in een oorverdovend geraas van metaal.